

H. 1.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

★ 1945-46

DRAMA

8

CARLO GOLDONI:
PRIMORSKE ZDRAHE

Preru 4. 1. 1946

Komedija v treh dejanjih.

Primorske zdrahe

(LE BARUFFE CHIOZZOTTE)

Spisal Carlo Goldoni. — Ponašil Mirko Rupel.

Režiser in scenograf: Bojan Stupica.

Jože, lastnik ribiške ladje	Bojan Peček
Tona, njegova žena	Elvira Kraljeva
Pepka, dekle, njegova sestra	Ančka Levarjeva
Tine, fant, njegov brat	Stane Česnik
Lipe, ribič	Stane Sever
Vana, njegova žena	Ruša Bojčeva
Urška, dekle, sestra botre Vane	Vida Levstikova
Terezka, dekle, druga sestra botre Vane	Tina Leonova
Džovanin, mlad ribič	Jože Gale
Matevž, star ribič	Anton Potušek
Tomaž, čolnar	Branko Miklavc
Izidor, adjunkt pri sodišču	Pavle Kovič
Drobant, sodnijski sluga	Milan Brezigar
Drejček, prodajalec kostanja	Branko Starič
Služabnik adjunkta Izidorja	Dušan Škedl

Godi se v ribiški vasi ob slovenski morski obali v starih časih.

Narodne pesmi se pojo v harmonizaciji Rada Simonitija.

Kostume je izdelala gledališka krojačnica pod vodstvom Živke Jančeve in Jožeta Novaka.

Primorske zdrahe

Primorske zdrahe so prevod oziroma predelava Goldonijeve komedije *Baruffe chiozzotte* ali Čozotske zdrahe.

Benečan Carlo Goldoni (1707—1793) velja za reformatorja italijanske komedije. Kot pisec gledaliških iger pri beneški gledališki družini je z neizmernimi težavami začel boj proti površni in le na hipni učinek preračunjeni improvizirani komediji brez pisarnega besedila (*commedia dell'arte*). Boja ni dobojeval, ker se je nazadnje le moral umakniti nasprotnikom ter se preseliti v Pariz in tam v bedi končati življenje.

Kar je napravil Molière na Francoskem, to je hotel Goldoni v Italiji: ustvariti karakterno komedijo. V prejšnji improvizirani komediji in v komediji intrig je bilo poglavitno gibalo slučaj, goli slučaj, in vsakovrstni čudeži; puhlost in praznoto so morali zakrivati s petjem, plesom, s Pavliho itd. Nova komedija pa je ves razvoj dejanja postavila na značaje, zakaj življenje ni igra slučaja ali celo čudežnih sil, temveč je takšno, kakršno vsi živimo, izraz našega mišljenja, naše volje in sil, ki oblikujejo družbo. Goldoniju se je dobro opazovanje narave in življenja zdelo važnejše ko vse kombinacije domišljije. Zato mu je umetnost — slikanje resničnega življenja v vsej pristnosti in mnogovrstnosti. Uspel pa je, ne samo ker je spretno prikazoval značaje in okolje, zlasti domače, beneške raz-

mere, temveč ker se je omejil na preprosto dejanje ter ga znal naglo in temperamentno pognati v razvoj. Dodajmo še njegov optimizem, njegov lahkotni, naravni in prikupni humor — pa bomo razumeli, zakaj so se nekatera njegova dela ohranila kakor Molièrova do današnjega dne na odrih vsega sveta. Goldoni nam predstavlja življenje z dobrohotnim in prizanesljivim smehljajem; zato je njegova satira lahkotna, ljubezniva. Seveda se le poznajo ostanki domače tradicije; poudarek je ostal na komičnosti, do socialne satire in do poglobljenega risanja značajev kakega Molièra se ni mogel povzpeti. Od nešteti del (tragedij, tragikomedij, romantičnih in čudežnih dram, melodram, libretov itd.) so ohranile svojo veljavo komedije, kakor *Mirandolina* (*La Locandiera*), *Kavarnica* (*La Bottega del caffè*), *Sluga dveh gospodov*, *Čozotske zdrahe*, *Lažnivec*, *Zaljubljeni*, *Radovedne ženske*, *Pahljača* in še ta in ona.

*

Goldoni je pisal v italijanščini in v francoščini, enajst komedij pa je napisal tudi v beneškem narečju. Med le-temi so tudi *Čozotske zdrahe*.

V svojih spominih pripoveduje Goldoni o prvi predstavi Čozotskih zdrah (1760) takole: »Ta ljudska igra je napravila čudovit vtis. Gospa Brescianijeva (glavna igralka) je kljub svojemu toskanskemu izgovoru tako imenično dojela beneško narečje in beneško vedenje, da je ugajala prav tako v igrah s plemenito komiko ko v najnižjih burkah. Ne bom pripovedoval zgodbe, ker je nje vsebina pravi nič, in igra je uspela le kot podoba po naravi. Kot prisednik kazenskega sodnika sem v svoji mladosti imel v Chioggi opravka s številnim in nemirnim ljudstvom ribičev, mornarjev in žensk. Natanko sem poznal njih navade, njih posebni jezik, veselje in lokavost. Zato sem jih utegnil tudi naslikati. V glavnem mestu

(v Benetkah), ki je le osem milj oddaljeno od Chiogge, so njih izvirnike dobro poznali. Tako je igra imela sijajen uspeh ter je zaključila karneval.«

Zanimiva je tudi Goethejeva sodba o naši igri. Na svojem potovanju po Italiji jo je oktobra 1786 videl v Benetkah ter o njej napisal med drugim tole: »Naposled vendar lahko rečem, da sem videl komedijo! Osebe so sami mornarji, prebivalci Chiogge, in njih žene, sestre in hčere. Krik in vik teh ljudi v dobrem in zlu, njih prepiri, njih silovitost, dobrodušnost, preproščina, dovtipnost, humor in neprisiljeno vedenje — vse je prav imenitno posneto. Igra je še Goldonijeva in, ker sem šele včeraj bil v tistem kraju ter sta mi glas mornarjev in primorcev še ostala v ušesih in očeh, me je zelo razveselila; čeprav marsikatero posamezno zveze nisem razumel, sem vendarle lahko prav dobro sledil celoti... Pa tudi še nisem nikoli doživel takega veselja, ki ga je ljudstvo glasno izrazilo, ko je sebe in svojce videlo tako naravno predstavljene. Smeh in vrisk od začetka do konca. Priznati pa moram, da so igralci imenitno igrali. Po značajih so se razdelili v različne glasove, ki jih navadno nahajamo med ljudstvom. Prva igralka je bila prav ljubka; sploh so ženske kar najprisrčnejše posnemale glasove, kretnje in značaj ljudstva. Veliko hvalo zasluži avtor, ki je iz nič napravil najprijetnejše kratkočasje. To pa se dá napraviti samo lastnemu radoživemu ljudstvu. Delo je vseskozi napisano s spretno roko.«

Značilno je, da Goethe ni dobro razumel dejanja, kakor kaže vsebina, ki jo precej podrobno navaja. Posebno všeč pa mu je bila vloga Lipeta; o njem pripoveduje: »Najsrečnejša misel je izražena v značaju, ki je takole prikazan: Star ribič, čigar udje, zlasti pa govorilni organi so otrpnili zaradi trdega življenja, nastopa kot nasprotje gibčnemu, klepetavemu in kričavemu ljudstvu. Vedno se najprej zaleti z gibanjem ustnic in rok, dokler naposled ne bruhne

na dan, kar mu je dala misel. Ker pa mu to uspe le v kratkih stavkih, se je navzel lakonične resnobe, tako da zveni vse, kar pove, kakor pregovor ali sentenca, a s tem dobi divje, strastno dejanje prav lepo ravnovesje.«

Redko se o kaki umetnini tako natanko ujemajo sodbe, kakor tu Goldonijeva in Goethejeva. »Igra je še Goldonijeva«, pravi Goethe. To zveni, kakor da bi bil ta Goldoni, ki so mu Benečani tako ploskali in ga je Goethe tako hvalil, že zdavnaj mrtev in pokopan. In najbrž mnogi Benečani niti vedeli niso, da njih največji pesnik životari tam daleč na Francoskem, ker ga je doma izpodrinil Gozzi.

*

Naša komedija je mojstrsko delo. Goldoni sam je rekel, da je »nje vsebina pravi nič«, a Goethe, da je avtor »iz nič napravil najprijetnejše kratkočasje.« Dve skupini žensk — tu Tona in Pepka, tam Vana, Urška in Terezka — pričakujejo ribiče: može, brate, zaročence. Tomaž, prevoznik, ki se bolj drži ob obali in tudi malce rad postopa, je bolj prijazen s Tono in Pepko ko z onimi tremi, jima tudi malo podvori in kavalirsko kupi kostanja. Beseda dá besedo pa je že ogenj v strehi: Ženske se spró in le vest o prihodu dragih moških jih pomiri. Toda iskro prepira na pol nehote na pol hote prenesó na može in zdaj je Tomaž tisti, ki skoraj okusi jezo razburjenih ribičev. Nato pa on zaostri situacijo, ker jih gre tožiti. Sodni adjunkt, ki mu je to ljudstvece pri srcu, spregleda ves položaj in po mnogih težavah spretno pomiri sprte sosede. Središče vsega dogajanja so ženske, vsaka po svoje prepirljiva, občutljiva, zamerljiva, nevoščljiva, klepetava itd., a spet ponosna, zvesta, dobra, mehka. Od moških je Jože mož in gospodar na mestu, Lipe, tisti s težavno govorico, pa je čenčav in copatast. Fantje so kaj nagli in vročekrvni, Džovanin še bolj ko Tine. Stari Matevž pa je

dobričina, poštenjak, posreduje, miri in pomaga adjunkt »lustrišimu«. Ta je resen, a prikupen v svojem prizadevanju, da bi spravil sprti družini; prikupen je tudi zaradi svoje demokratičnosti in ljubezni do preprostih ljudi — pa saj je, se zdi, sam izšel iz njihove srede.

In ko so se spravili in adjunkt zakliče: »Da bi držalo, dokler se ne bo razdrlo,« veš, prihodnjič se bodo spet sporekli za prazen nič, ker je pač takšen njih značaj, ker je življenje takšno. Od gledalcev pa je lahko vsakdo v igri videl nekaj samega sebe; zraven se je zabaval in prisrčno nasmejal. In zato smo avtorju hvaležni.

*

Za slovensko obliko je bilo treba presaditi besedo, a presaditi tudi dejanje izvirnika.

Prevod v knjižno slovenščino ne bi bil dal tistega, kar je nameraval avtor, ko je igro napisal v narečju, saj daje prav narečje delu poseben čar. V ljudski igri, ki naj podaja kar se dá neprisiljeno žitje in bitje preprostega človeka, bi učinkovala knjižna slovenščina precej togo, saj je kakor vsak knjižni jezik kolikor toliko umetna tvorba in se čedalje bolj oddaljuje od svojega izvora, od ljudske govorice. V knjižnem prevodu bi šlo po zlu več ko pri vsakem navadnem prevodu. Če je N. Kuret prenesel igro v knjižni jezik (Zdraha na vasi, Ljudske igre 20), pa je to utemeljeno glede na namen zbirke, kjer je izšla, in glede težave, ki so zvezane z igranjem v narečju.

Ker smo dejanje prenesli na našo morsko obalo, je tudi beseda prenesena v narečje, ki se govori ob slovenski obali med Trstom in Tržičem, a to je zahodni govor kraškega dialekta. Primorsko narečje pa zasluži, da ga povzdignemo in poudarimo, ne samo zato, ker je zanemarjeno — saj so bila v našem slovstvu doslej bolj ali manj zanemarjena vsa slovenska narečja — marveč tudi zategadelj,

ker je bilo, rekel bi, zaničevano: zamenjavali smo ga s tržaškim žargonom, tržaškim slangom, ter imeli često napačne predstave o njem; pa je prav tako slovensko kakor gorenjsko ali dolensko in ima veliko odlik: mehkobo in hkrati lapidarnost v izražanju, bogato besedišče, prijetno melodijo. V Barkovljah, ki se tikoma drže Trsta, sem tovariša Ljubljana peljal v staro ribiško hišo le lučaj oddaljeno od tramvajske proge in moderne avtomobilske ceste (višek civilizacije); kmalu se je zatopil s starim ribičem v živahen pogovor — pa se ni mogel načuditi, kako čisto in lepo govoricco je slišal.

Seveda so pri narečnem prevodu tudi težave. Slovstva v narečju Slovenci še nimamo, celo v znanstveno rabo izdanih dialektičnih tekstov pogrešamo. Rad priznam s Sovretom (Gledališki list 1945/46, 27), da si resne drame ali tragedije v naših narečjih ne moremo še predstavljati; za veselo muzo pa se je narečje že uveljavilo. Vendar bo treba še izdelati glavne tipe narečij, ki bi se dala uporabiti za oder: po en tip za dolensko, za gorenjsko, za štajersko, za kraško, za koroško. Predvsem pa bo treba misliti na izvirna dela v dialektu.

Tudi okolje in dejanje smo ponašili, saj se življenje ob slovenski morski obali razvija pod podobnimi sociološkimi pogoji kot v Chioggi. Mnogo tega, kar daje prestavljeni igri slovensko obeležje, je že v jeziku. Veliko storé slovenska imena, slovenske noše in slovenska pokrajina, hiše, dekor. Ponekod pa je bilo treba tudi spremembe teksta, zlasti glede ženitovanjskih običajev, kakor je to storil že N. Kuret (gl. niže); namesto pečene melone kupi Tomaž Toni in Pepki kuhanega kostanja. Ali: v izvirniku se Lipe jezi na ženske in pravi, da bi jim bilo treba zavezati gobec in jih spraviti spat, po kraško se to pravi, da bi jih bilo treba zabrusiti v kakšno jamo. Drugje se v izvirniku Vana jezi: »Kakšni jeziki so to?« Po naše: »Imate jezik ko krava rep!« Itd.

Tako je postala igra naša in ima svoj posebni pomen danes, ko je z narodnoosvobodilno borbo prvič bilo pravilno postavljeno vprašanje slovenskega Primorja. Ko so nam to najvažnejšo pokrajino odtrgali in nas odrezali od morja in od sveta, se pravi od življenja, so nas hoteli tuji in domači vlastelini prepričati, da mora tako biti; invalidu so dopovedovali, da je zanj bolje, če ostane invalid. Danes vemo, da imamo pravico do življenja, da je in bo Primorska naša. Tudi Primorske zdrahe, ki dokazujejo življenje slovenskega primorskega ljudstva, naj nas spominjajo, da je naše tisto morje, ki ob njem trpé in se veselé naši ljudje.

M. Rupel

Iz „Primorskih zdrah“^(*)

ZA ROŽO BRATI (I, 1)

Pepka: Terezka, kašn prt bu tu?

Terezka: Nou prt za plnír pej.

Pepka: Zə plnír? Anti ga bəš miela, kə bəš šla brət zə ruožu?

Terezka: Brət zə ruožu? Prou zə prou si nənka nə muorən misəlt, ka čəš rēč.

Urška: O, glej ju, glej ju! Ka nə znaš, də zəčne novica po prvəh uoklicəh brət zə ruožu? Z nuovən plnírjən, kə je pogr-njən z liepən prtən, huode po vəsi. Nutər íma konfétə nu jəh ponúja vaščanən. Usəki uzəme niekej nu dá kəšən šenk. Təku si novica nəbere dənarja zə balu.

Pepka: Pej fəčuóli, Terezka?

Terezka: Fəčuóli?

Pepka: Usəki uohcətár dobi an fəčəu nu nutər an garófu.

^{*} Gl. tudi v Gledališkem listu 1945/46, str. 36—37 (II. dej., 2. prizor)!

URŠKA PRI ZASLIŠEVANJU (II, 13)

Adjunkt: Stupte bliže, siedte sǝ!

Urška: Ja, gǝspud. (Sede prostodušno)

Adjunkt (zase): A, ta tle je pej bolj srčna! (Glasno) Vaše jǝmié?

Urška: Urška Črnigoj.

Adjunkt: Jǝn po domače?

Urška: Kǝga — po domače?

Adjunkt: Imǝste kǝšno posiebnǝ jǝmié?

Urška: Ma kašno jǝmié čǝste, dǝ bi še jǝmiéla?

Adjunkt: Ka vǝn nǝ pravǝju Pǝliénta?

Urška: O, po pravici jǝn povien, lustrišimo: Če nǝ bi bla nǝ tǝn kraji, bi jǝn pošteno rǝzčǝsǝla tistǝ njǝh lǝsi.

Adjunkt: Ojla, gouǝrte, kukǝr sǝ spoduobe!

Urška: Kǝ je ta Pǝliénta? Pǝr-nǝs sǝ kǝha pǝliénta sǝz sierkǝve mukǝ; sierkǝva muka je rǝmǝna, jest pej nisǝn miga rǝmena!

Adjunkt: Dejte, dejte, ni trieba tǝku rǝpotat nu poskǝkǝvat, kǝ tle ni prostor zǝ takǝ komedijǝ! Uodgouǝrte mi: vǝn je znano, zǝ kǝga ste prǝšla sǝn?

Urška: Ne, gǝspud.

Adjunkt: Si nǝ muorǝste mǝsǝlt?

Urška: Ne, gǝspud.

Adjunkt: Ka nǝ znaste nǝč uod niekǝ bǝrǝfǝ?

Urška: Znan jǝn nǝ znan.

Adjunkt: Bén, dǝjte mi pǝvǝt tu, kǝr znaste!

Urška: Nej mǝ sprašǝju, bǝn žej uodgovarjǝla.

Adjunkt (zase): Ta je ana uod tistǝh, kǝ diélǝju buogǝn sodnjikǝn síuu glauu. (Glasno) Poznǝste Tomǝža Cǝvǝtu?

Urška: Ne, gǝspud.

Adjunkt: Tomaža Cǝrlota?

Urška: Ja, gǝspud.

Adjunkt: Vǎn jǎ znano, ĉe mu je kǎšǎn kej tǒu?

Urška: Jest nǎ muorǎn znat, ka lǎdjé ĉǎju.

Adjunkt (zase): Ta pej niema glavǎ zǎ uošǎ. (Glasno) Ste vidla, ĉe je šou kǎšǎn z uoruzǎn pruti njǎmu?

Urška: Ja, gǎspud.

Adjunkt: Du je biu?

Urška: Sǎ nǎ spunǎm

Adjunkt: Pej ĉe bi jest kǎšǎnga pǒuou, ka sǎ bi spunla?

Urška: Će povieju jemiǎnǎ, jǎn bǎn uodgovǎrǎla.

Adjunkt (zase): Prǎklieta baba! Mǎ ĉe drzǎt tle prou do vǎĉiǎra. (Glasno) Je biu tǎn Džjovanin Žǎfranĉǎk?

Urška: Ja, gǎspud.

Adjunkt: Je biu parǒn Juože Krjuola?

Urška: Ja, gǎspud

Adjunkt: Je biu Tine Mǎkǎrún?

Urška: Ja, gǎspud.

Adjunkt: Bén, tǎku je prou, gospodiĉna Pǎlienta.

Urška: Nej mi nu poveju, ka niǎmǎju uoni uobǎnga jǎmiǎna?

Adjunkt (piše): Giǎnjǎjte nu, ni treba blǎbǎtat!

Urška: Prou. Ga jǎn bǎn pej jest prtǎkǎnla: Gǎspud adjunkt Mortadǎla!

Adjunkt: Sakrabort! Zdej pej... (Se premaga.) Ka je Curlo lǔĉou kamnje?

Urška: Ja, gǎspud, lǔĉou je je. (Zase) Magari, dǎ bi biu kǎšǎnga zǎsǒlu u toju ĉǔku!

Adjunkt: Ka pravǎste?

Urška: A nǎĉ, nǎĉ. Gouorín sǎma sabu. Ka še gouǒrt ne smien?

Adjunkt: Zǎ kǒga je pršlo do tistǎ bǎrǔfǎ?

Urška: Ma kǎku bi mogla jest tu znat?

Adjunkt: Zdej mi bu pej hmali zǎdosti. Ka vǎn ni nǎĉ znano; de

je biu Džjovanin jiezən nə Cúrlota?

Urška: O ja, gəspud, jiezən, pej še kəku — zəstrán Kəkuška, Pepkə Kəkuška.

Adjunkt: Znaste, də je Džjovanin pəstu Pepku?

Urška: Ja, gəspud čüla sən praut, də ju je pəstu.

Adjunkt: Teku, zdej ste uodpraula. Še tu: krko liet iməste?

Urška: E, tüdi lietə bi tieli znat?

Adjunkt: Ja gospodična, tüdi ljetə.

Urška: Nu jəh muorəju zəpísat?

Adjunkt: Jəh muorən zəpísat?

Urška: Bén, nej zapišəju . . . dəvətnajst

Adjunkt (piše): Prsiežte, de ste gouorila rəsnicu!

Urška: Də muorən prsieč?

Adjunkt: Prsiežte, də ste gouorila rəsnicu!

Urška: Jən bən poviəla: če prou muorən prsieč, jəh imən u rəsnici štieri nu dvajsti.

Adjunkt: Ma kədu vən prave, də prsiežte zə lietə! Sə anə tako prsiege vən žienskən člouk nənka nə muore ukázat. Jest vən pravən, də prsiežte zə tisto, kə ste poviəla uod berüfa — də je tisto ries.

Urška: Oh, gəspud, ja, ja, prsiežən!

Malo slovarja k Primorskim zdraham

ámbot — enkrat	mátast — nor, neumen
baléna — kit	mornjík — južni veter
bæcæliérat — brigati se	næbúmlat — natrobiti
bæšk — poljub	næčku — kar, le
bæšat — poljubiti	nænka, nænkar — niti
bærüfa — pretep, prepír, zdraha	novíca — nevesta
curlo — vrtavka	parón — gospodar
cüka — buča	pæškat — ribe loviti
ámbot — enkrat	pæškæríja — ribja tržnica
čækiérat — nevoščljiv biti	pícæ — čipke
dæšpæt: n. pr. zæ dæšpæt — na-	plænír — koš(ara)
lašç; dielat dæšpiéte — naga-	püpa — punca
jati	róunat — preživljati
diéštræ r — čeden, lep	rüs — rdeč
draka — zdraha	siérkæva muka — koruzna moka
drøbant — sodni sluga	spæštat — steptati, stolçi
fæçou — ruta	šældo — zelo, močno
gurla — dinja	štæmat — rad imeti, ljubiti
kompáre — boter, kum	štringa — coprnica
kômpeæt — končati	uoheætár — svat
konféti — bonboni	usæljæh — vendarle
kouciéta — nogavica	væle — takoj
kíko — koliko	zædúla fíga — nezrela smokev
lustríšimo — presvetli (naziv)	žláf — klofuta
	žláfænt — dati zaušnico

● IZ GLEDALIŠKE PISARNE

Odhod igralcev na filmanje v Opatijo. Prve dni januarja odpotujejo oziroma so že odpotovali tovariši Elvira Kraljeva, Vladimir Skrbinšek in Ivan Cesar kot igralci na snemanje filma »Vihar na Balkanu« (»Nova Jugoslavija«). Z odhodom tako pomembnih članov naše Drame so nastale za vodstvo Drame precejšnje težave glede sestavljanja repertoarja. Po dogovoru z vodstvom MOS-filma pa bo našim igralcem omogočeno, da bodo prihajali vsaj po enkrat na teden k predstavam v Ljubljano, tako da se bo mogel repertoar vendarle obdržati in da se bodo odigrala naštudirana dela za vse abonmaje. Pri novo naštudiranih zadnjih dveh delih so se te spremembe že upoštevale.

Plakati. Obiskovalci naše Drame so gotovo opazili v zadnjem času na plakatih neko novost. Vodstvo Drame se je namreč odločilo beležiti tako število letošnje predstave (desno zgoraj, n. pr. Predstava 99 za premiero »Primorskih zdrah«), kakor tudi število doslej odigranih predstav za neki abonma (n. pr. Red Premierski [8] ali n. pr. Red Četrtek [5]) in pa število sploh doslej v ljubljanski Drami odigranih predstav tiste drame (n. pr. »Za narodov blagor« dvainštiridesetič, kar pomeni: 1906. leta 3 predstave + sezona 1920/21 7 predstav + sezona 1925/26 7 predstav + sezona 1926/27 1 predstava + sezona 1936/37 10 predstav + sezona 1945/46 13 predstav, kar da skupaj enainštirideset predstav. Torej je prihodnja predstava dvainštirideseta).

Drama pripravlja Shakespearovo »Zimsko pravljico« v Župančičevem prevodu ter v režiji Slavka Jana in Bojana Stupice. Dalje ima Drama v študiju enodejanko sovjetskega pisatelja Borisa Gorbatova »Mladost očetov«. Boris Gorbatov se je pred nedavnim mudil v Ljubljani ter imel daljši pogovor z našimi književniki in drugimi kulturnimi delavci v dvorani Magistrata. Njegove zanimive izjave kakor tudi film »Bilo je nekje v Donbasu«, izdelan po njegovem scenariju, so našemu občinstvu že znani.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Slov. nar. gledališča. Predstavniki: Oton Župančič.
Urednik: Vladimir Bartol. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.